

Amàlia Lafuente
és una metgessa i
farmacèutica que ha
publicat la seva
segona novel·la
ARXIU

Una estètica no gaire ètica

Ara que a la xarxa corre tanta brama sobre les corrupcions del sistema sanitari –tant tècniques com econòmiques–, res millor que acostar-s’hi des de la ficció literària, una arma estratègica que, gràcies a no ser deutora dels fets autèntics, pot posar el dit a la llaga amb més inquisició i versemblança.

Així sembla entendre-ho Amàlia Lafuente, metgessa i catedràtica de farmacologia, que, a banda de dedicar-se a la docència i a la recerca, el 2009 va fer un salt d’èxit a la literatura amb una primera novel·la, *Codi genètic*, en què s’ocupava de les investigacions sobre l’Alzheimer amb les lluites internes des dels becaris fins a l’*star system* de la medicina, passant per la classe política que les subvenciona. Ara, després d’un parèntesi poc sospitós de precipitació i oportunisme, apareix la segona novel·la, *Teràpia de risc*, simultàniament en català i castellà (Proa / Plaza y Janés), que s’endinsa en els aspectes més tèrbols de la cirurgia estètica,

propiciada per l’obsessió pel rejuveniment, i entra en qüestions tan poc ètiques com ara el tràfic d’òrgans.

Mentre que en el primer títol hi havia un tractament diguem-ne més poetitzat, en què es posava èmfasi en les qüestions personals i familiars de la protagonista, *Teràpia de risc* aposta sense complexos pel model del *thriller* mèdic, fins ara amb més referents internacionals que propis, i mou la trama a partir d’una intriga inicial i les successives complicacions fins que el misteri es resol. Tanmateix, al llarg de 470 pàgines de lectura amena hi ha més estímuls que els de l’acció pura i dura, i els personatges no són d’una sola peça, sinó que defensen com poden les seves conviccions, no sempre lícitament.

Ara el protagonisme recau en la doctoranda Diana Cladellas, d’uns 40 anys, casada amb un metge poc transparent i ben vinculat als poders fàctics. Junt amb un company investigador, ella s’entesta a aclarir l’estranya des-

aparició d’un tècnic de laboratori i les pràctiques irregulars de la Fundació Sokolov, una ONG filantròpica acollida a l’hospital de la Mediterrània, situat arran de costa i molt a prop de Tarragona. Una ambientació fantasmal que reforça el misteri d’una trama més que inquietant i que es complica amb les periòdiques visites d’infants de països de l’est d’Europa. Tenim, doncs, tots els elements necessaris per esperar cada capítol amb ganes de saber què passa, però el que dona especial mèrit a la novel·la és el domini del llenguatge mèdic, que l’autora dosifica amb prou habilitat perquè el lector no desconnecti de la trama i amb prou interès per afavorir diferents nivells de lectura.

Si estem parlant d’obrir la literatura catalana a tot el ventall de gèneres, aquesta és una doble aportació: en primer lloc, a la banda especialitzada en els coneixements científics i, també, a la família de les ficcions que creen addicció lectora. *

L

Lafuente s’endinsa en els aspectes més tèrbols de la cirurgia estètica i entra en qüestions tan poc ètiques com ara el tràfic d’òrgans

Opinió

GABINETDECURIOSITATS ARTUR RAMON NAVARRO

Joaquim Folch i Torres

He tingut la sort i el gust de participar en els actes que han commemorat el cinquantè aniversari de la mort de Joaquim Folch i Torres, la qual cosa m’ha permès endinsar-me en la seva figura. De fet, el seu nom està lligat a la meua família, ja que va ser molt amic del meu avi Artur i va ser rebesoncle de la meua dona.

No hi ha dubte que és la figura cabdal per entendre el món de l’art a la Catalunya d’entre-

guerres. Director de museus d’art, entre el 1920 i el 1939, va salvar el nostre patrimoni, especialment els frescos romànics de la Vall de Boí, i a més, amatent al mercat de l’art i amb xarxes amb antiquaris locals i internacionals, va promoure algunes adquisicions importants per al museu, com la compra de *La vicaria*, de Fortuny, per subscripció popular. Un cop passada la guerra, va ser defenestrat i es va refugiar assessorant col·leccionistes i pintant.

Amb la perspectiva d’un segle, em pregunto: qui és el Folch i Torres d’avui? I no trobo resposta. Potser cal buscar-la en el projecte cultural del seu temps, el Noucentisme, que basa la seva idea de civilització en la cultura (museus i biblioteques) i, en canvi, el nostre temps ho ha apostat tot en la llengua com a símbol únic per identificar-nos. Per això no tenim personatges a l’altura de Folch i Torres ni col·leccionistes del nivell de Plandiura. *